

Tuttu nimi herätti muistoja

Ruotsin televisiossa on katsottavissa ohjelma nimeltä Akuten. Mietin jo ensimmäisellä kerralla, miksi tapahtumapaikka Kings College Hospital kuulosti tutulta. Asia valkeni, kun viikkoa myöhemmin kamera käväisi sairaalan ulkopuolella. Silloin ruudussa vilahti minulle hyvin tuttu nimi Denmark Hill.

Sarjassahan katsoja viedään sairaalaan, joka sijaitsee, jos ei ihan kivenheiton päässä, niin ainakin hyvin lähellä Pelastusarmeijan kansainvälistä kadettikoulua. Opiskelin siellä 50-luvulla ja valmistuin pelastusupseeriksi. Tänään opinahjo on nimeltään William Booth College.

Minulla oli asiaa tuohon sairaalaan kahtena vuonna peräkkäin. Ensimmäinen käyntini hämmensi ja jätti mieleeni pysyvän muistijäljen. Olin silloin työssä tyttökodissa joka oli kävelymatkan päässä Kings College Hospitalista.

Eräänä sunnuntaina oli niin kutsuttu ”in Sunday”, jolloin tyttöjen oli määrä pysyä sisällä. Olin saanut vastuun pitää huolta että näin tapahtuisi. Minut oli ilmeisesti helppo huijata, ja niin kävi että kaksi tyttöä karkasi. Toinen palasi omaehtoisesti seuraavana päivänä, mutta nuorempi löytyi poliisin toimesta pohjois-Englannista, jonne hän oli liftannut rekkojen kyydissä.

Kun tyttö tuotiin takaisin, sain jälleen vastuutehtävän. Saatoin hänet sairaalaan lääkärin tutkittavaksi. Kun sitten yhdessä nousimme pitkää mäkeä takaisin kotiin, tyttö alkoi kertoa kokemuksestaan sairaalassa. Itkuisena hän selitti jotakin siitä mitä oli tapahtunut. ”Ne pani mut sängylle makaamaan, veti verhot eteen ja alkoi tutkia. Ja niitä oli monta. Kaikki vaan seiso siinä ja katso mua. Se oli paha. Hei, miksi niitä oli niin monta?” Muistan hyvin, mitä lapsi kysyi, sillä hän oli todella vasta lapsi. Sitä en muista, mitä vastasin. Tuskin olisin löytänyt monta sanaa edes suomeksi, saati sitten englanniksi. Onneksi ihminen voi lohduttaa toista myös ilman sanoja. Kings College Hospital toimi silloin ja yhä tänään opetussairaalana, siinä selitys, miksi ”niitä oli niin monta”. Kysymyksiä jäi vaille vastausta sekä tytölle että minulle.

Toinen käyntini koski minua itseäni. Olin nuorena melko vauhdikas, kaikenlaista sattui ja tapahtui. Tulin muutaman opiskelijatoverini kanssa ruokasalista. Minne minulla oli kiire, en tiedä, mutta säntäsin ovesta ulos. Yritin kiertää puisen tynnyrin muotoisen kukkaistutuksen siinä onnistumatta. Kaaduin kovalle asfaltille ja loukkasin oikean polveni. Silloin minut vietiin tuohon kyseiseen sairaalaan ja sieltä takaisin opiston sairastupaan. Taisin toipua siellä peräti pari viikkoa. Polvi muistaa yhä saamansa kolauksen, ja minä päivän vuotta aikaisemmin, jolloin sain jakaa jotakin nuoren tytön koko olemusta koskettavasta kokemuksesta.

Muistan että tyttöjen usein toivoma laulu hartaushetkissä oli tämä: ”Luotan päivä päivältä, luotan myrskyn keskellä. Usko kun on heikko vain, luotan sinuun, Jeesus, ain”. Tätä me kaksi tarvitsimme taivaltaessamme yhdessä kotiin päin.

Raija Lähteinen

